

ΕΙΡΗΝΗ
ΒΑΡΔΑΚΗ

ΝΑ
ΜΕ ΞΕΧΝΑΣ

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟ ΘΡΙΛΕΡ

ΜΙΑ ΣΑΓΗΝΕΥΤΙΚΑ
ΑΞΕΧΑΣΤΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΣΑΜ

.....

«...ακούτε το πιο hot ραδιόφωνο της πόλης».

«Σε απεργιακές κινητοποιήσεις προχώρησε η...»

«...μείνετε συντονισμένοι...»

«Το πιο σέξι από τα δώδεκα ζώδια...»

Είμαι κολλημένος στο φανάρι. Ο τύπος δίπλα μου επιμένει να παίζει με τους σταθμούς στο ραδιόφωνο. Κάνω να κλείσω το παράθυρό μου, αλλά συνειδητοποιώ πως έχει πρόβλημα. Ενώ εξακολουθώ να πατάω το κουμπί, το τζάμι δεν ανεβαίνει.

«Η ένταση στη Μέση Ανατολή...»

«Ακολουθούν μόνο επιτυχίες!»

Φεύγω πριν ανάψει πράσινο.

Η μέρα είναι ηλιόλουστη και η ατμόσφαιρα έχει καθαρίσει μετά τη χθεσινή νεροποντή. Ένας οδοκαθαριστής σπρώχνει στο φαράσι του ένα βουνό από πεσμένα φύλλα. Ένας ποδηλάτης σταματά μπροστά από το βιβλιοπωλείο με τις κίτρινες τέντες. Μια μητέρα ανεβάζει το καρότσι της στο πεζοδρόμιο. Παρκάρω.

Αυτή είναι η νέα μου γειτονιά. Αυτό είναι και το νέο μου σπίτι.

Το βλέμμα μου στέκεται για λίγο αναποφάσιστο ανάμεσα στις δύο πανομοιότυπες πολυκατοικίες που κοιτάζουν κατάματα η μία την άλλη. *Αυτό... αυτό είναι το νέο μου σπίτι. Τουλάχιστον για τώρα.*

Το ασανσέρ είναι σταματημένο στον έκτο. Δεν περιμένω λεπτό. Ανεβαίνω με ανυπομονησία τις σκάλες. Σφίγγω στο χέρι μου το κλειδί σαν ευκαιρία που δεν θέλω να ξεγλιστρήσει.

Τρίτος όροφος.

Η πόρτα ανοίγει κι η οσμή φρέσκιας μπογιάς και ολοκαίνουριου ξύλου τρυπώνει στα ρουθούνια μου.

«Στο διαμέρισμα του τρίτου δεν μπορεί να γίνει καλύτερη τιμή. Ωστόσο θα μπορούσα να σας αφήσω το διαμέρισμα του τετάρτου στην τιμή του τρίτου» θυμάμαι τα λόγια της μεσίτριας.

«Ενδιαφέρομαι μόνο για τον τρίτο όροφο».

«Μα σας εξηγώ ότι μπορώ να σας δώσω τον τέταρτο όροφο στην ίδια τιμή. Το κάνω αποκλειστικά για σας, και...»

«Θέλω τον τρίτο».

«Αν είναι έτσι... όπως θέλετε!»

Πηγαίνω κατευθείαν στην μπαλκονόπορτα. Ανοίγω το παντζούρι με το βλέμμα στραμμένο στο απέναντι σπίτι, στον απέναντι τρίτο όροφο. Ο δρόμος είναι στενός. Μας χωρίζουν μόλις ελάχιστα μέτρα. *Για την ώρα. Για την ώρα.*

Επιθεωρώ την καθαριότητα στα δωμάτια. Η γυναίκα που πλήρωσα φάνηκε αντάξια των προσδοκιών μου. Τα πατώματα και τα τζάμια αστράφτουν. Η τουαλέτα μυρίζει χλωρίνη και άρωμα πεύκου. Σέρνω τα δάχτυλά μου πάνω στα έπιπλα. Δεν υπάρχει κόκκος σκόνης πουθενά, πέρα

από κείνους που εισβάλλουν τώρα από τα παράθυρα χορεύοντας στο πρωινό φως.

Κλείνω τα μάτια και αφουγκράζομαι τους εξωτερικούς ήχους. Ένα αμάξι που περνά με ταχύτητα κάπου μακριά. Μια πόρτα που κλείνει. Ένα θρόισμα στα φύλλα, βήματα, κι ένα σκυλί που λαχανιάζει.

Όχι, δεν επέλεξα τυχαία τούτη τη γειτονιά. Δεν επέλεξα τυχαία τούτο το σπίτι. Δεν επέλεξα και τα όσα θα ακολουθήσουν... ή τουλάχιστον ένα μέρος από αυτά.

Για να ξεκινήσεις μια καινούρια ζωή... πρέπει προηγουμένως να έχεις κλείσει τους λογαριασμούς σου με την προηγούμενη. Το γνωρίζω καλά αυτό. Ιδανικά, θα έπρεπε να το γνωρίζει κι εκείνη. Εκείνη που δεν λέει τώρα να ανοίξει το παράθυρό της. Κοντεύει δέκα. *Πάντα κοιμόσουν παραπάνω από το φυσιολογικό. Το θυμάμαι αυτό. Όλα τα θυμάμαι, και πιο πολύ εσένα...*

ΛΙΑΥ

.....

Το τηλέφωνο δονείται στο κομοδίνο. Απαντώ με μάτια μισόκλειστα και χαμογελώ στο άκουσμα της φωνής του.

Η συνομιλία μας είναι σύντομη. Πάντα είναι σύντομη. Συνήθως τον διακόπτει κάποιος συνεργάτης του ή το επίμονο σήμα μιας δεύτερης γραμμής. Ωστόσο, προλαβαίνω και τον πειράζω. Του λέω ότι δεν έχω σηκωθεί ακόμη από το κρεβάτι και ότι θα ήθελα να ήταν εδώ... μαζί μου.

Διασκεδάζω με τις μονολεκτικές του απαντήσεις, με τον τρόπο που χαμηλώνει τη φωνή του, λέγοντάς μου ότι θα τα πούμε από κοντά.

«Μου λείπεις».

«Κι εμένα».

Σηκώνομαι ορεξάτη από το κρεβάτι και ανοίγω διάπλατα τα παράθυρα. Σήμερα -έπειτα από τόσες βροχερές μέρες- ο ουρανός είναι απρόσμενα φωτεινός.

Η μέρα μου κυλά στους συνηθισμένους ρυθμούς. Απολαμβάνω τον καφέ μου χαζεύοντας νυφικά και αίθουσες δεξιώσεων. Χασομερώ με φίλες μου στο τηλέφωνο.

Έπειτα βγαίνω για τρέξιμο ακολουθώντας πιστά την αγαπημένη μου διαδρομή μέσα από το πάρκο με τις μουριές. Βάζω τα ακουστικά μου και τρέχω περισσότερο από το συνηθισμένο, αναπληρώνοντας τον χρόνο που μου στέρησαν οι τελευταίες βροχερές ημέρες.

Το φως του ήλιου προσπαθεί να περάσει κάτω από τις παχιές σκιές. Κλείνω για λίγο τη μουσική και ακούω το ζωηρό τιτίβισμα των πουλιών και το θρόισμα των φύλλων. Ξαποσταίνω ελάχιστα κάτω από τη μεγάλη λεύκα κι έπειτα κατηφορίζω για τον κεντρικό. Όταν επιστρέφω στο σπίτι, κοντεύει μεσημέρι.

Στην είσοδο της πολυκατοικίας πετυχαίνω τη γειτόνισσα από τον δεύτερο -ποτέ δεν θυμάμαι το όνομά της-, τη χαιρετώ ευγενικά και προσποιούμαι ότι είμαι βιαστική θέλοντας να αποφύγω τη μόνιμα εξαντλητική φλυαρία της.

Μου κρατά την πόρτα της εισόδου και σχολιάζει κάτι για τον καιρό. Της απαντώ λαχανιασμένα και κάνω να κλείσω την πόρτα πίσω μου. Κρατά αντίσταση με το χέρι της.

«Εμαθες για το διαμέρισμα απέναντι;»

«Όχι» λέω εντελώς αδιάφορα και στρέφω το κεφάλι προς τη σκάλα.

«Το αγόρασαν! Το οροφοδιαμέρισμα του τρίτου!»

«Ωραία» λέω με γυρισμένη πλάτη.

«Τώρα μόνο ο τέταρτος έμεινε κενός.»

«Καλό μεσημέρι» αφήνω την πόρτα να πέσει στα μούτρα της. Δεν πτοείται. Εξακολουθεί να μου μιλάει ενώ ήδη ανεβαίνω τα σκαλιά.

Μπαίνοντας στο σπίτι, με καλεί ο Ματέο. Μου λέει ότι μου έχει μια μεγάλη έκπληξη. Γίνομαι ανυπόμονη. Του ζητώ να μου πει λεπτομέρειες. Αρχικά αρνείται γελώντας, έπειτα μου εξηγεί ότι έχει να κάνει με το ταξίδι του μέλιτος. Ενθουσιάζομαι τόσο, που τσιρίζω από χαρά.

Ποτέ δεν πίστευα ότι θα μπορούσα να ερωτευτώ και να αγαπήσω κάποιον τόσο πολύ. Μου είχε συμβεί μόνο μια φορά στο παρελθόν και τα είχα κάνει θάλασσα. Τότε ήμουν πολύ πιο μικρή και πολύ πιο ανώριμη.

Τώρα ξέρω και πατώ στα πόδια μου διαφορετικά. Κι ενώ κάποτε έλεγα ότι δεν με ενδιαφέρει να κάνω γάμους και τα σχετικά, ο Ματέο ήρθε και τα άλλαξε όλα.

Κλείνω τα μάτια και ονειρεύομαι το ταξίδι μας. Είμαι σίγουρη ότι μάντεψε την επιθυμία μου.

Τόκιο!

ΣΑΜ

.....

Τον σύντροφό σου τον λένε Ματέο. Πάντα σου άρεσαν τα ξενικά ονόματα. Πάντα σου άρεσαν οι ξένοι. Ως έναν βαθμό είναι κατανοητό.

Οι ξένοι ξέρουν λιγότερα από μας.

Οι ξένοι ξέρουν λιγότερα για μας.

Το δεύτερο πιθανότατα να σε αφορά περισσότερο. Είναι σημαντικό για σένα να κρύβεις ποια είσαι στην πραγματικότητα και πόσο πόνο έχεις προκαλέσει στους γύρω σου. Αν και ο Ματέο έχει ήδη πάρει μια μικρή γεύση από όλα αυτά.

Επτά το απόγευμα, ο αγαπημένος σου Ματέο παρκάρει στο σπίτι σας. Οδηγεί γρήγορο αυτοκίνητο και φορά ακριβό κοστούμι. Έχει την έπαρση του γιάπη και την ξιπασμένη άνεση όλων εκείνων που η ζωή τους φέρθηκε ανέλπιστα καλά. Ακόμα και από τον τρόπο που περπατά ή γέρνει το κεφάλι μπορείς να μαντέψεις τα παιδικά του χρόνια. Γλυκομίλητες νταντάδες, πανάκριβα σχολεία, φρουτόκρεμες με μάνγκο και passion fruit, παιδικές κολόνιες Burberry, διακοπές σε χιονισμένα θέρετρα και μαλλιά με χωρίστρα ακριβείας, που αστράφτουν σε τουρνουά τένις.

Είναι ο κλασικός τύπος εκείνου που του δόθηκαν τα πάντα χωρίς να κοπιάσει για τίποτα. Στα μάτια σου έχει το μέγεθος ημίθεου και το χρώμα του χρυσού. Στα δικά μου είναι απλώς ένα δίποδο θηλαστικό που το χώρεσαν σε ακριβό περιτύλιγμα. Όμως... όμως εσένα σε γοητεύει ακόμα κι αυτό. Κυρίως αυτό. Πεθαίνεις για υποσχόμενα περιτυλίγματα. Για δωράκια με φαντεζί αμπαλάζ και κόκκινες μεταξωτές κορ-

δέλες. Πήρες αυτό που ήθελες, Λίλυ. Πάντα. Πάντα παίρνεις αυτό που θες. Αυτό είναι το δικό σου είδος... καλοσχηματισμένο θηλαστικό ιδανικών αναλογιών, γεννημένο από το τίποτα και προορισμένο για τα πάντα.

Ο Ματέο είναι ήδη στο σπίτι σας. Ανάβει ένα ακόμα φως στο παράθυρο δίπλα από το καθιστικό σας. Περνούν κάμποσα λεπτά. Σε φαντάζομαι να του σερβίρεις τα άνοστα –πλην καλοζυγισμένα– φαγητά σου. Αργείτε. Προφανώς σου μιλά για το πώς ήταν η μέρα του και για τον υπάλληλο που κατσάδιασε στην εταιρεία του. Σου αναφέρει τις αποδόσεις και τις αποτιμήσεις των μετοχών που αγόρασε. Άραγε θυμήθηκε να σου πει πόσο όμορφη είσαι σήμερα; Έχει σημασία για σένα. Είσαι η μετοχή που πρέπει να βρίσκεται σε μόνιμα φρενήρη άνοδο. Αλήθεια, το θυμήθηκε, Λίλυ;

Οκτώ παρά δέκα.

Πρέπει να παραγγείλω μια πιο άνετη πολυθρόνα, ειδικά σχεδιασμένη για τον λόγο που τη θέλω. Οι ατελείωτες ώρες μπροστά από ένα παράθυρο απαιτούν άνεση, εξαιρετικής ποιότητας δέρμα, σωστή στάση σώματος και –γιατί όχι;– μηχανισμό για μασάζ και υποπόδια που να εξασφαλίζουν την καλή αιμάτωση στα κάτω άκρα.

Κίνηση.

Εσύ στο καθιστικό. Τηλεόραση που ανάβει. Βλέπω τις γαλαζωπές λάμπεις της πάνω στους βαρετούς κρεμ τοίχους.

Σε θυμάμαι.

Τα παντζούρια σου έκλειναν μόνο όταν πήγαινες για ύπνο. Οι κουρτίνες σου ήταν πάντοτε μαζεμένες. Δεν μπόρεσα ποτέ να καταλάβω γιατί είχες κουρτίνες. Δεν τις έκλεινες ποτέ. Ούτε καν τις ώρες που γδυνόσουν.

Φυσικά αδυνατούσα να κατανοήσω και τον λόγο που σε έκανε τόσο άνετη και τόσο πρόθυμη στα μάτια των άλλων. Τώρα μπορώ. Τώρα πλέον καταλαβαίνω. Είναι εκείνη η γαμημένη ανάγκη σου να έχεις θεατές, ακροατές, κοινό να σε βλέπει, να σε θαυμάζει. Ήθελες πάντα μια «αυλή» γύρω σου. Και τα κατάφερες. Είχες πάντα αυλικούς, υποτακτικούς, θαυμαστές και θαυμάστριες που έλιωναν για σένα. Ήθελες να σε σερβίρεις σε όλους τη μικρή-μεγάλη χαρά να μπορούν να σε κοιτάζουν. Αυτό είναι το μόνο ξεροκόμματο που πετούσες στους γύρω σου. Τίποτε άλλο δεν μπορείς να χαρίσεις πέρα από τη λάμψη της εικόνας σου. *Γιατί όχι;* Θα πεις. Είναι μεγάλη ευλογία η εικόνα σου. Σωστά;

Δεν ωρίμασες ποτέ σου, Λίλυ. Εδώ που φτάσαμε θα έπρεπε να γνωρίζεις ότι όλα τα μάτια δεν είναι λαίμαργα με τον ίδιο τρόπο. Υπάρχουν μάτια που σε κοιτάζουν και θέλουν να σε ξεσκίσουν. Υπάρχουν μάτια που ορκίστηκαν να εξορίσουν την εικόνα σου από τη γη μια για πάντα. Ή, ακόμα καλύτερα, να σε θάψουν μέσα στη γη. Πώς σου ακούγεται αυτό, Λίλυ; Φριχτό. Φριχτό, θα μου πεις. Είναι. Είναι τόσο φριχτό... που αγγίζει το δίκαιο.

Κίνηση ξανά.

Ο Ματέο προχωρά. Εσύ είσαι καθισμένη στον καναπέ σου, με τα πόδια πάνω στο στρογγυλό τραπέζι του καθιστικού. Θα έπρεπε να δείχνεις μεγαλύτερο σεβασμό στα λουσάτα έπιπλά σου. Περιμένω ότι ο καλός σου θα καθίσει δίπλα σου. Δεν το κάνει. Σε προσπερνά. Φαντάζομαι πηγαίνει στην τουαλέτα. Όμως όχι. Ανάβει το φως στο υπνοδωμάτιό σας.

Τώρα ανάβει ένα πιο αγνό φως. Προφανώς κάποιο πορ-

τατίφ, κι έπειτα σβήνει το φως του υπνοδωματίου. Επόμενη κίνηση. Πλησιάζει στην μπαλκονόπορτα. Το βλέμμα του στρέφεται στο σπίτι μου. Στιγμιαία αισθάνομαι ένα τσίμπημα στο υπογάστρο. Είναι γελοίο να αγχώνομαι. Κανείς δεν μπορεί να κατηγορήσει κάποιον που απλώς ρεμβάζει στο παράθυρό του.

Ο Ματέο κλείνει τα παντζούρια. Μου προκαλεί εντύπωση το γεγονός ότι ξαπλώνει από τόσο νωρίς.

Πλέον δεν έχω ορατότητα στο υπνοδωματίό τους.

Τα μάτια μου επιστρέφουν σε εκείνη. Περίμενα ότι θα σηκωθεί και θα τον ακολουθήσει στην κρεβατοκάμαρα. Έπεσα έξω. Εξακολουθεί να κάθεται στον καναπέ με τα πόδια στο τραπέζι. Σκύβει μπροστά. Πιάνει στα χέρια της το κοντρόλ. Σβήνει την τηλεόραση. Κρατώ την ανάσα μου. Τώρα είναι η ώρα που θα σηκωθεί. Τώρα είναι η ώρα που θα πάει κοντά του και θα ξαπλώσει πλάι του. Σχεδόν ανυπομονώ. Όμως όχι. Δεν το κάνει. Ούτε τώρα. Παρατηρώ τη μία γάμπα της να χτυπά νευρικά πάνω στο τραπεζάκι. Έχεις θυμώσει, Λίλυ; Όσο τρώγατε προηγουμένως, προλάβετε και μαλώσατε; Γι' αυτό δεν τον ακολουθήσατε;

Κίνηση.

Σηκώνεται από τον καναπέ. Πηγαίνει στην κουζίνα. Επιστρέφει με ένα ποτήρι κρασί στο χέρι. Κινείται προς την μπαλκονόπορτα του σαλονιού. Κρατώ την ανάσα μου ξανά. Είμαστε ακριβώς απέναντι ο ένας από τον άλλο. Είμαστε στην τέλεια ευθεία. Παρά το γεγονός ότι τα δικά μου φώτα είναι σβηστά, η απόλυτη ευθυγράμμιση μας στιγμιαία με στρεσάρει. Κοιτάζει... κοιτάζει προς τα εδώ.

Κοιτάζει χωρίς να με βλέπει.

Πάντα αυτό έκανε. Απολαμβάνω το τυφλό κοιτάγμα της. Μας θυμάμαι και για μια στιγμή αισθάνομαι ένα παράξενο τακ στα σπλάχνα μου. Σαν να σκίστηκαν σε κομμάτια. Τη μισώ για την επιρροή που έχει ακόμη πάνω μου. Μισώ τα ίδια μου τα σπλάχνα που εξακολουθούν να είναι ευάλωτα στη ματιά της. Πιέζω με μανία το μαύρο stress ball που κρατώ στα χέρια μου. Το μπαλάκι πιέζεται τόσο πολύ, που κινδυνεύει να σκιστεί ή και να μην επανέλθει ποτέ στην αρχική του μορφή.

Την παρατηρώ. Στέκεται όρθια στο μπαλκόνι κρατώντας το ποτήρι με το κρασί. Πίνει. Επιστρέφει στο καθιστικό. Γυρίζει και πάλι πίσω με ένα τσιγάρο. Βλέπω τη φλογίτσα του αναπτήρα. Ανάβει. Πίνει και ρουφά το τσιγάρο της.

Είσαι θλιμμένη, Λίλυ;

ΝΑ ΜΕ ΞΕΧΝΑΣ

Ο Σαμ και η Λίλυ δεν είναι πια μαζί.

Ο Σαμ και η Λίλυ δεν θα είναι ποτέ...
ποτέ ξανά μαζί.

Έστω κι αν τώρα βρίσκονται σε απόσταση αναπνοής.
Έστω κι αν ακούν ταυτόχρονα εκείνη την εξαιρετική μουσική.

Η ζωή της Λίλυς κρέμεται από μια λεπτή κλωστή.
Είναι το θύμα μιας άγριας και σοκαριστικής επίθεσης.
Μέχρι πριν από λίγο καιρό ήταν μια πιστή και ευτυχισμένη
σύζυγος σε έναν αξιοζήλευτο γάμο. Ή μήπως όχι;

Μια ακραία ιστορία για τη σπαρακτική
συνάντηση δυο παθιασμένων εραστών.

Κι ένας ολόμαυρος έρωτας
με την τραγικότητα του αξέχαστου.

*Η Ειρήνη Βαρδάκη σε ένα συγκλονιστικό έργο
σκοτεινής ομορφιάς.*

www.minoas.gr

9 786180 256420
ISBN 978-618-02-5642-0

ΚΩΔ. 35416